

Genezis

Az első napon

Kristóf néhány pillanatig a törődött bérház előtt ácsorogva ízlelgette a vállalat nevét, melyet az, egyik tartószög hiánya miatt, alácsüngő fekete cégtábláról silabizált ki. Morzsolgatta a betegesen sárga betűket, mintha azok színéből, formájából valami elengedhetetlenül fontos következtetést tudna levonni új munkahelyét illetően.

Az irodákat az első emeleten találta meg. Megnyomta a csengőt, mire néhány másodperc múltán berregés hallatszott, a zár engedett, az ajtó azonban szorult. Egy kisebb rúgás segített. Fél-aftomát.

Kristóf az eléje táruló látványról éppen készült megállapítani, hogy a folyosó alig fér el az irattároló szekrényektől, amikor egy petyhüdt újságcsomag – mintha csak büntetni akarná az előbbiekért – belcakasztott a bal lábába. E szerencsétlen találkozás következtében Kristófnak nem maradt ideje, hogy ko-reografálhassa a mozdulatsort és legalább némi eleganciát csempézhessen a repülés ívébe. A körülmények diktatúrája még annyi szabadságot sem engedélyezett, hogy a landolás helyét megválaszthassa, így félig beszorult egy irat-szekrény alá.

„Rossz kezdés” motyogta maga elé Kristóf, ám amint feltekintett, zavara és bosszúsága enyhült valamelyest. Békeperspektívájából ugyanis éppen két pompás ívelésű női lábra nyílt kitekintés, melyek egy íróasztal mögött foglaltak helyet. Lám, a távlatok mégis.

A lábakhoz tartozó további testrészeket ugyan nem tudta azonosítani, de az asztal felől szétáradó hangok azt sugallták, hogy a lábak tulajdonosa bőszen peccétel.

Kristóf, valami ide illő bókon törte még a fejét, amikor vélhetően a megígéző női lábak birtokosa, anélkül, hogy megtörte volna a peccételés ritmusát, így szólt:

– Kettes ajtó.

Aztán a peccétnyomó utolsó zuhanása és a szép női lábak andalító harisnyasurrogás kíséretében elvonultak Kristóf orra előtt.

– Öö... köszönöm – bizonytalankodott Kristóf, miközben kitornászta magát az iratszekrény alól.

Amikor megtalálta a mondott ajtót, ujjával halkán de határozottan végigzongorázott rajta, ügyelve arra, hogy a mutató-, a nagy-, illetve a gyűrűsujj egyenlő időközönként koppanjon a fehér deszkán. Válaszként egy fáradt tessék foszlányai türemkedtek át az ajtó hasadékain. Kristóf benyitott maga előtt terelgetve néhány makacsul kitartó hangtöredéket, hogy majd visszaszolgáltassa őket tulajdonosuknak, de mikor a szoba végébe pillantott, elképedésében minderről megfeledkezett.

Szabályos, szép formájú női felsőtest gömbölyödött az íróasztal fölé, a nyakon viszont egy fejformájú aktacsomó hajladozott.

– Foglaljon helyet – hallatszott az udvarias, de a parancs színezetét sem nélkülöző felszólítás.

Kristóf zavarodottan creszkedett egy közel eső székbe, s közben ügyetlenül felrúgott egy padlóvázát. A zajra az aktahölgy Kristófra emelte kerek, barna radírszeméit, majd azt mondta:

– Maga lesz tehát az új munkacrő. Látom, maga fiatal ember. Annál jobb. Nekünk is, magának is. Nekünk azért, mert törekvő és szorgalmas alkalmazottakra van szükségünk, míg magának nagyszerű alkalom lesz ez a bizonyításra. Úgy hallottam, már dolgozott hasonló profilú vállalatnál.

– Igen – válaszolta Kristóf, akiben lassan elcsendesedtek a megdöbbenés hullámai, és átadták helyüket a kíváncsiságnak.

– Helyes – biccentette meg a fejét aktaasszony, s így „hajfonatai”, a vékony indigócsikok, ideges zizegésbe kezdtek.

– A mi munkánk rendkívül fontos és alkotó része az osztársadalmi tevékenységnek. Feladataink súlya és komolysága elmélyült odaadást és magas szintű hozzáértést igényel. Ezért a mi vállalatunknál rendnek és fegyelmnek kell uralkodnia, mert dolgozóink csak így tudnak hozzájárulni az ügymenet eredményességéhez. Az ésszerűség követelményeinek megfelelően a vállalat minden egyes alkalmazottja alárendeli egyéni érdekeit a vállalat összérdekének, de ez korántsem zárja ki a dolgozók fejlődésének, önkitaljesítésének lehetőségét. De még egyszer hangsúlyozni kívánom, hogy mindez csak a vállalat perspektivikus céljainak szem előtt tartásával lehetséges.

– Ámen – bökte ki Kristóf.

Az aktahölgy nem vett tudomást a közbeszúrásról.

– Magának is meg kell szoknia az itt uralkodó, első pillantásra talán túl szigorúnak tűnő légkört. Mindezt azonban az ésszerűség diktálja így. Itt nincs helye rendbontásnak, devianciának – Kristóf halk füttyentéssel adózott a szó misztériumának – nem lehet fennakadás a munkában. Magának én leszek a közvetlen főnöke, munkájáról nekem tartozik elszámolással, de gondjaival és problémáival is forduljon nyugodtan hozzám. A vállalatnak azonban nem én vagyok a vezetője, hanem doktör Szkriptura, de őt – és itt némi ellágyulás keveredett az aktahölgy hangjába – csak a legfontosabb ügyekben szabad zavarni.

Aktaasszony rövid szünetet tartott, valószínűleg gondolataiba mélyedt, mert a homlok helyén összefutottak a gépelt sorok, s ez még inkább kiemelte a szavakban megbúvó helyesírási és gépelési hibákat. Aztán ismét megszólalt:

– A mi munkánk rendkívül fontos és alkotórésze az osztársadalmi tevékenységnek. Feladataink súlya és komolysága. . .

Kristóf éppen a hölgy értésére kívánta adni, hogy nem óhajt kételkedni az elhangzottak súlyában és komolyságában, de mindezt elég volt egyszer is hallania, amikor nyílt az ajtó és egy ősz hajú, ősz szakállú öregember, botjára támaszkodva betepegett a szobába. Köszönés nélkül elhaladt Kristóf, majd aktaasszony mellett, odacoszogott a fal tövében tornyosuló irathegyekhez és azokat kezdte el babrálni.

Ez az intermezzo mintha aktasszonyt is visszaterelte volna a rendes kerékvágásba, mert így szólt:

– Még valamit. Ezen az osztályon maga lesz az egyetlen férfi munkacrő, a kollégái kivétel nélkül nők. Tanácsolom, ez a kísértés ne csábítsa rossz útra.

– Én csak magácskát akarom elcsábítani – röppentette fel a mondatot Kristóf, de legszívesebben rögtön utána is kapott volna, mert érezte, hogy milyen erőltetett.

– Ne pimaszkodj velem öcsém – csattant fel Kristóf meglepetésére az öregember – a saját érdekében mondom.

– Hagyja el, tata – legyintett Kristóf – amúgy is snassz volt.

Aktaasszony megzizegettette indigóit és Kristófra nézett.

– Minden további információt holnap fog megkapni a közvetlen munkatársaitól. Problémája, kérdése van?

– Mondja asszonyom, mit csinál, ha szeretkezés közben elszakadnak az indigói?

– Mondtam neked te pokolfajzat – ordította az öreg – az előbb figyelmeztettek, hogy ne beszélj hülyeségeket.

– En is érzem tata, hiszen miért *pont* szeretkezés közben? – mondta Kristóf.

Aktaasszony homlokán ismét összefutottak a gépelt sorok, látszott, erősen tépelődik valamin:

– Kérem, nem egészen értem az indigó szó maga által sugallt jelentését. Biztosan valami jasszkifejezés. Ezúton kérem meg, hogy a jövőben tartózkodjék ezekről. Most elmehet, nincs több szükség magára.

Kristóf felállt, megindult az ajtó felé, s e rövid promenád alatt arcvonásait az általa legelőnyösebbnek vélt konstellációba rendezte, s ekként fordult vissza a félig nyitott ajtóból:

– Még valamit. Felhívnom a figyelmét homloka legfelső sorára. Javíttassa ki. A kifejezés valószínűleg úgy hangzik helyesen, hogy üzleti pánik. A pánik szóban azonban fel vannak cserélve a magánhangzók. Ez a legfeltűnőbb.

A homlokon ismét összefutnak a sorok. Az öregember eszelősen rázza a botját.

A második nap

reggelén Kristóf korán érkezett az irodába. Rajta kívül csak egyvalaki tartózkodott a szobában, legalábbis ezt valószínűsítette az egyik asztal irattornyain átszűrődő lámpafény. Kristóf befütyörészett az irathalmaz réscibe, hiszen az udvariasság legelemibb szabályai is úgy kívánták, hogy mihamarább megismerkedjék közvetlen munkatársaival. Társas lény volt.

Válasz azonban nem érkezett az irattorony mögül. Így Kristóf néhány jól irányzott, crételjes csapást mért az iratvár legsebezhetőbbnek vélt pontjára. Rövid, de megfeszített munka után fejét sikerült bedugnia a maga készítette papírkalodába. Egy, a számsorok mélyéről felrvedező szempárral találkozott, melyből előbb meglepetés, majd döbbenet sugárzott. Látszott, hogy a szempár birtokosa mindaddig mit sem vett észre a körülötte dülő pusztításból, most azonban minden kétséget kizáró bizonyossággal döbbsent rá, hogy a környező világ rendjét orvul megbolygatták. Egy hivatalbéli assasino.

– Hogy képzeled ezt... ilyen... ilyen hallatlan pimaszságot – sziszegte a felbőszült nőszemély.

Kristótot már nem is érte váratlanul, hogy a hölgy fogai helyén kék itatósnégyszögek meredeztek. De nem is lett volna ideje csodálkozni, mert az itatósfogú hölgy, szelédnek semmiképp sem mondható mozdulatokkal, az ő fejét próbálta kiteszkolni nehezen bevett hadállásából.

Kristóf nem esett kétségbe, egy ruganyos mozdulat, s máris fenn termett a szemközti íróasztal tetején, s innen zúdította reggeli jókívánságait az itatósfogú hölgy fejére. Az attrakciót háborzongatóan ritmustalan lábdobogással kísérte.

Ekkor kivágódott az ajtó és egy terebélyes hölgy gurult be a szobába. Tudomást sem véve Kristóf mutatványáról, odagördült az egyik íróasztalhoz, körülfolyla a széket és beletemetkezett az irathegyek egyikébe. Jelenés volt.

Kristóf ernyedten topogott az asztal tetején, amikor megérezte, hogy a kövér nő sanda oldalpillantása csiklandozza a térdét, majd egyre lejjebb csúszik, egészen a cipőjéig.

– Az eferkétezerhuszonnégyes! – hangzott fel az üvöltés, és abban a pillanatban a kövér hölgy, súlyát meghazudtoló gyorsasággal, átviharzott a szobán rávetette magát Kristóf bal lábára, s míg egyik kezével ezt püfölte, a másikkal egy iratesomót próbált meg kiszabadítani Kristóf lába alól. Mikor a kísérlet sikerrel járt, a kövér hölgy keblére ölelte az iratesomót és sírásba csukló hangon döngicsélt:

– Az eferkétezerhuszonnégyes... az eferkétezerhuszonnégyes – majd a hang agresszívvé vált és fortisszimóban zúdult az íróasztal tetején álldogáló Kristófra.

– Maga gazember... maga sátánfajzat... liliomtipró... maga... – de nem tudta méltóképpen befejezni, mert a szokatlan erőfeszítés no meg az átélt izgalmak következtében ájultan esett össze. S volt detonáció.

A szoba iratoktól szabadon maradt hézagait, jelenlétükkel betömködték Kristóf munkatársnői. Ketten-hárman az eferkétezerhuszonnégyes aktát vették gondozásukba, a többiek – akik őszinte bánatukra megfosztattak a közvetlen beavatkozás lehetőségétől – nyakukat nyújtogatva, feszülten várták az eredményt. A kövér hölgy hamarosan magához tért, sőt láthatóan visszanyerte erejét, mikor társnői közölték vele, hogy az eferkétezerhuszonnégyesnek nem esett komolyabb baja. S a megkönnyebbülés sóhaja mint kisebb szélvihar.

– Elnézést... gondolom ez egyike a legfontosabb iratoknak... – próbálkozott Kristóf, még mindig az asztal tetejéről. De a szavak akadálytalanul gördültek alá a tárgyakon és eltűntek az aktahegyek között.

Ekkor Kristóf szétpattanó türelmének foszlányai rátekeredtek a kövér hölgy végtagjaira és rángatni kezdték a hatalmas testet.

– Ide figyeljen, maga ostoba némbor, nekem az az aktafejű teremtmény azt mondta, hogy maguktól megtudom a feladataimat. Ne szorakozzanak velem, én dolgozni akarok, azért jöttem ide.

– Ki mondta ezt magának? – préselte ki magából két oldottabb struktúrájú rengés között a természetes asszonyosság.

– A maguk főnökasszonya, akinek aktából van a feje – válaszolta Kristóf jóval csendesebben és elengedte a kövér nőt, látva annak megcél nélküli érdeklődését.

A testes amazon egy ideig partra vetett hal módjára tátogott, majd éppolyan haraggal förmedt Kristófra, mint az eferkétezerhuszonnégyes akta esetében:

– Ezt a pimaszságot... Ez hallatlan... maga otromba fráter!

Majd Kristóf nem kis meglepetésére, szagatott kuncogás tört fel belőle.

– Még hogy aktafejű... nahát, ilyet kitalálni... halljátok ezt, lányok, azt mondta az Erzsire, hogy aktafeje van, nagyon johoó... aktafejühüü... – az utolsó szavakat már leplezetlen vihogás kísérte. Majd a kövér hölgy ismét elkomorodott, s arcát csak itt-ott dudorította ki az elfojtott kuncogás. Látszott, nem tudja eldönteni, hogy a felháborodás vagy a nevetés zabláit engedje szabadjárta. Végül a felháborodás mellett döntött.

– Hát ide figyeljen, fiatalember! Mi itt mind becsületes, sokat látott asszonyok vagyunk, akik életünk nagy részét tisztességes munkával töltöttük el,

és nem értjük az ilyen ostoba vicceket. Maga egyrészt munkánk komolyságát akarja megszentelteleníteni, másrészt mélyen tisztelt főnökasszonyunk becsületébe akar belegázolni hülye élceivel.

– Miért, maga szerint milyen színű haja van az ak... a főnökasszonynak – szakította félbe Kristóf az asszonyosság előadását.

– Szőke, fialemler, lencsőke. Most pedig azonnal hagyja el a helyiséget, mára már elégünk volt magából – utasította Kristófot, s orra a ritka határozottságtól levált megszokott helyéről és ideges táncba kezdett néhány centire a fialemler arcától.

Kristóf a folyosón aktaasszonyba botlott, s úgy rémlett neki, mintha most már nem tudná elolvasni az arc gépelt sorait, és az indigószálak is vékonyabbnak, s világosabbnak tűntek.

A harmadik napon

Kristóf csak délben ment be az irodába. Belevetette magát az egyik üres székbe, lábait keresztbe tette az íróasztal tetején és rágyújtott.

A szobára települő csendet csak az aktáikkal foglalatalkodó kolléganők neszezése törte meg, akik néha köhintettek egyet-egyet, Kristóf cigarettájának orrukba akaszzkodó füstjétől. Idill báránnyelheőkkel.

S egy könnyű szoknyasuhogás, amint megkavarja a mozdulatlan levegőt.

A harisnyák ismerős surrogása, villant hirtelen a fialemler agyába. Ahogy a hibátlan ívelésű lábakra tekintett, be kellett látnia, hogy az a pár perc ott az iratszékény alatt mégsem volt olyan kellemetlen. A lábához tartozó további testrészekben akkor nem volt módja gyönyörködni, annál nagyobb élvezettel tette meg ezt most.

Fokozódó érdeklődéssel figyelte a hosszú, szőke hajú lányt, amint átsuhant a szobán és leült az ablak előtti írógéphez. Maga elé tette az eddig a hóna alatt szorongatott aktát, lány pillantással megcírógatta, majd ujjai heves futamokba kezdtek a klaviatúrán.

Kristóf egy ideig tétován bámulta a lányt, aztán felállt, elnyomta a cigarettáját és odasétált az írógépasztalhoz. Néhány pillanatig azon munkálkodott, hogy minden ízében a magabiztosság látszatát keltse, kimódolta a szituációhoz szerinte leginkább illő testtartást, magában már az első mondatok intonációját próbálgatta, mikor az egész mesterkedés váratlanul összecsuklott, és Kristóf hangszálain mindössze egy krakogásszerű *hm* tudta feltornáznia magát. Pár pillanatnyi néma küzdelem után Kristóf azonban mégiscsak úrrá lett az önállósodni igyekvő szavakon, és méltóságát visszanyerve kibökte az első mondatot:

– Azt hiszem, kisasszony, mi szemtől szembe még nem találkoztunk, de lábtól szembe már ismerjük egymást – mondta és kényszeredetten felnevetett.

A lány ügyet sem vetett rá.

– Tudja, én vagyok az az új munkaerő, akit két napja ön olyan készségesen útba igazított. Még csak rövid ideje dolgozom a vállalatnál, de máris olyan kellemes meglepetésben lehet részem, hogy ilyen csinos kolléganővel hozott össze a sors, mint ön és... – Kristóf elhallgatott, mert az írógép fölé hajló székeség még mindig nem mutatott semmi hajlandóságot, hogy megszüntesse a kommunikáció kínos egyoldalúságát.

Villantak viszont alattomban a kolléganők pillantásai. Szerény Hollywood volt ez nékik.

Kristóf egy hirtelen elhatározással felült az írógépasztal szélére, s a továbbiakat már a szőke lány finom metszésű profiljához intézte:

– Na jó, hagyjuk ezt a hülye udvariaskodást? Már harmadik napja vagyok itt, de még mindig nincs a leghalványabb fogalmam sem arról, hogy mit is kell majd csinálnom. Nos, azért mondom ezt el önnek, mert éltet a remény, hogy esetleg abban a szerencsében részesülök, hogy az ön munkatársa lehetek...

A lány ujjai valamivel türelmetlenebbül kopogtak az írógépen. Démoni futam.

Kristóf némileg kedveszegetten folytatta:

– Persze ez nem is olyan égetően lényeges, az viszont annál inkább, hogy maga roppantul csinos, ezért szeretném, ha ma este elhívhatnám valahová vacsorázni, azután pedig...

Ekkor anélkül, hogy a lány feje megrebbent volna, ajkai szétnyíltak mint a pillangó szárnyai és felröppentek a levegőbe. Egy ideig tanácstalanul köröztek Kristóf körül, majd megtelepedtek a vállán és így szóltak:

– Mivel a rendelés sztornó lett, az árut természetesen ki fogjuk szállítani...

– Hát persze, persze – motyogta Kristóf a vállára sandítva – de én nem erről beszéltem.

– ...a vevő nyissa meg a differed payment akkreditívet váltóval fedezve...

– En tudom, hogy ez nagyon fontos dolog, de azért nem szentelne nekem is egy kis figyelmet? – kérdezte Kristóf most már ingerülten.

– ...tekintve, hogy a fizetési kondíció vinkulált okmányos inkasszó, az árut...

– A fészkes fenébe azzal a kasszával, vagy mivel!

– ...közvetlenül feladjuk a vevő címére és rendelkezésére, mivel így a...

– Hát de figyelj, ma este elmegyünk vacsorázni, mert az ilyesmi neked biztos imponál. Azután pedig felmegyünk hozzám...

– ... a speditőr eliminálható és a vevő akadálytalanul túllépheti a kontingenst...

– ... és a szeretőm leszél!

Ekkor a lány lassan Kristóf felé fordította az arcát és bizonytalanul azt mondta:

– Dehát én doktor Szkriptura szeretője vagyok, és ameddig nem kapok új, írásbeli utasítást...

Kristófból elementáris erővel tört fel a düh, s az asztalon legközelebb fekvő iratsomó már repült is kifelé az ablakon.

Pár pillanatnyi dermedt csend után Kristóf kolléganői felugráltak helyükről, s visítózva rohagnálni kezdtek a szobában. Esemény sikeredett. Csak a szőke lány ült továbbra is mozdulatlanul az írógép előtt.

Kristóf elindult az ajtó felé, ahol a hangzavar miatt besiető aktaasszonnyal találkozott. Arcán tovább halványultak a gépelt sorok, az indigószálak ismét világosabbnak tűntek.

A negyedik napon

amikor Kristóf belépett az iroda ajtaján, kandi pillantások kereszttüzébe került. Kolléganői rá-rásandítottak, majd sokat sejtetően összemosolyogtak. Megélnékült a köz. Csak a szőke lány ült a helyén ugyanabban a pózban, ahogyan Kristóf az előző napon magára hagyta.

A fiatalember egykedvűen leült és szórakozottan belelapozott az előtte heverő aktába. Kis idő múltán egy kéz súlyát érezte a vállán.

Mikor felnézett, egy terjedelmes férfit látott maga előtt. Lehessegette a vállára nehezdedő tenyercet, s közben felfigyelt arra, hogy a férfi felsőtestét a nyaka teljesen esetlegesen kapcsolta össze a szokatlanul nagy fejjel, s így Kristófnak az az érzése támadt, hogy a komikusan imbolygó jószág alá fog gördülni a helyéről.

– Doktor Szkriptura vagyok, a cég igazgatója... mondhatnám *menedzsere* – szölt nyomatékkal a férfi, de nem pöre dölyf volt ez részéről, csak éppen pár lépéssel lemaradt mögötte a jó alkalmazott, ki egy strucc tollal legyezte a nagy férfiút. Lett is szemöldökráncolás. Aztán a toll cnyhet adó suhogását érzékelvén Doktor Szkriptura folytatta:

– Azért jöttem fiatalember, hogy megérdeklődjem, miként érzi magát nálunk?

– Ami azt illeti... – kezdte volna Kristóf, de a férfi rá se hederített.

– Úgy tudom, már negyedik napja dolgozik nálunk, így minden bizonnyal túlesett az akklimatizálódás nehézségein, kezdi megszerezni a munkájához nélkülözhetetlen ismereteket és tapasztalatairól is be tud már számolni.

– Hát éppen ez az... – szólalt meg ismét Kristóf, elterelve az arcához közelítő strucc tollat.

– A mi vállalatunknál már régi tradíció – folytatta doktor Szkriptura, tudomást sem véve a közbeszólásról –, s ez az én személyes véleményem is, hogy az emberekkel, gondjaikkal, problémáikkal fokozott mértékben kell törődni.

– Na, látja... – próbálkozott megint Kristóf, de újfent eredménytelenül.

– A mi munkánk rendkívül fontos és alkotó része az osztársadalmi tevékenységnek. Feladataink súlya és komolysága...

Kristóf számára ismerősnek tetszett ez a szöveg, de nem volt kedve az emlékei között kutatni, s különben is feladta a kísérletezést, hogy párbeszéddé változtathassa doktor Szkriptura monológját. Figyelmét mindinkább a jeles férfiú hasa, vagyis a terjedelmes aktaköteg vonta magára. A látvány nem lepette meg, sőt kifejezett érdeklődéssel mustrálgatta az idomot, miközben a szavak csak zubogtak a fülébe:

– A mi vállalatunknál már régi tradíció, és ez az én személyes véleményem is, hogy az emberekkel, gondjaikkal, problémáikkal fokozott mértékben kell törődni és...

Kristóf közben doktor Szkriptura színes nadrágtartójával kezdett el foglalataskodni. Megfeszítette, mint az új húrját, majd elengedte, s a nadrágtartó tompa puffanással csapódott az aktacsomónak, amiből apró porfelhők szálltak fel. Virtuóz ujjgyakorlat.

– ... az emberekkel, gondjaikkal, problémáikkal fokozott mértékben kell törődni, mert a mi munkánk rendkívül fontos és alkotó része az osztársadalmi tevékenységnek. Feladataink... – hallatszott most éppen az asztal alól, mert Kristóf ez alkalommal a kelleténél erősebbre feszítette a nadrágtartót, s a nagy amplitúdójú rezgés nem maradt következmények nélkül. A strucc toll szapora bólogatása abbamaradt, a legyezési előadó bénultan pislogott.

– ... az én személyes véleményem is, hogy az emberekkel, gondjaikkal, problémáikkal fokozott mértékben kell törődni. Ezért úgy gondolom, mindkettőnk számára nagyon hasznos lenne, ha holnap reggel nyolckor felkeresne az irodámban. Elsősorban a maga érdeke kívánja így.

– Ó, az én kis érdekeim, mily sok szív csücskébe fészkeltek be magukat. – szolt Kristóf, s búcsúzóul néhány aprót boxolt az aktahasba, elegánsan kitérve a felgyűrűző porfelhők útjából.

Doktor Szkriptura arcán mintha megdöbbenés jelai lettek volna észlelhetők:

– Tréfás, határozottan tréfás – mondta göcögve, majd kikacsázott a szobából. A struccotll lengedezett serényen.

Röviddel ezután aktaasszony érkezett, akinek már majdnem volt valami emberi az arcában és az indigók is enyhén szőkésnek látszottak.

Az ötödik napon

Kristóf hajnalban ment be az irodába és belevetette magát a munkába. Módszeresen dolgozott. Szobáról szobára járt és egymás után bontotta le az aktahegyeket. Minden szekrényt feltúrt, minden dossziét kinyitott. A padlót már térdmagasságban borították az iratok, összekeveredve, egyik a másikba gabalyodva. Kristóf alaposan feldúlta aktaasszony szobáját és nem kímélte a folyosón álló iratszokrényeket sem. A tetterő amint buzog.

Kristóf felment a második emeletre, doktor Szkriptura szobájába és éppen neki kezdett az átalakításnak, amikor valaki kopogtatott az ablaküvegen. Kristóf csak nehezen ismerte fel a lebegő alakban az első napon látott öregembert.

– Siethetél volna jobban is – dohogott az öreg, amikor Kristóf kinyitotta neki az ablakot, és végre talajt ért a szobában. – Hiába, fáraszt már ez a repkedés.

– Jól van tata, fújja ki magát egy kicsit.

– Neked nem vagyok tata, te szemtelen kófic – csattant fel az öreg – az ilyen alakoknak én nem vagyok tata.

– Jól van, na, most mit sérteget – mondta Kristóf, de egy cseppet sem orrelt meg a zsörtölődésért.

– Még hogy én sértegetlek, te, pernahajder. Cifrábbakat is megérdemelnél amilyen félnótás vagy. Én meg pazarlom rád a drága időmet, pedig nem szolgáltatál rá. Már az első napon is figyelmeztettelek, de te nem hallgattál rám. Megmondtam neked, hogy ne kezdj ki ezekkel, de te csak mentél a magad bugyuta feje után. Egymás után csináltad a nagyobbnál nagyobb ostobaságokat, ráadásul ezzel a mostanival akarod tetézni.

Az öreg, botjával, végigpásztázott a földön szerteszét heverő aktákon.

– De én... – kezdte volna Kristóf.

– Hallgass! – förmedt rá az öreg – a baj az, hogy már én sem tudok rajtad segíteni. Eridj, aztán jól nézd meg magad egy tükörben!

– De tata...

– Mondtam, eridj és keress egy tükört! – azzal az öreg felemelkedett és kirepült az ablakon.

Kristóf egy ideig a nyitott ablakra bámult, majd lezötytyent egy székre. Közben furcsa zizegést hallott. Idegesen tapogatta meg a testét, s a zizegés

felerősödött. Kristóf kirentott a mosdóba, s elképedve bámult a tükörbe. Testének szinte teljesen eltűnt a harmadik kiterjedése és akárhogyan forgott a tükör előtt, csak azt láthatta, hogy testrészei már majdnem síkba rendeződtek, a végtagjai elvékonyodtak, leginkább egy-egy szalaghoz voltak hasonlításak.

– De hiszen ez... olyan mint valami... – kiáltott fel – csak nem... Kirohant a mosdóból.

Az ajtó előtt éppen beleütközött doktor Szkripturába és aktaasszonyba.

– Úgy látom, nincs abban az állapotban, hogy ma bejöjjön hozzám. Holnap azonban feltétlenül jelentkeznie kell nálam – mondta doktor Szkriptura valami megható melegséggel a hangjában – nincs más választása.

Aktaasszony egyetértően bólogatott, s Kristófnak úgy tűnt, egy egészen csinos sötétszöke asszony néz rá, akinek arcán elkenődött a festék.

A hatodik napon

Kristóf lehorgasztott fejjel lépett be az irodába. Leroskadt a székére és kifejezéstelen szemekkel bámult a levegőbe. Kollégái szokatlan élénkséggel pusmogtak és leplezetlenül őt vizslatták. Megbolydultak a drága lelkék.

– No, gyere kölyök – hangzott fel Kristóf mellett egy ismerős hang. Az öregember állt ott, botjára támaszkodva.

– Ne ellenkezz, most már semmit sem lehet tenni.

Kristóf megadóan felállt és elindult az öreg nyomában, végig a folyosón. Elhaladva a mosdó mellett, benézett a nyitott ajtón és egy pillantást vetett a tükörbe. Nem csodálkozott azon, amit látott. Gépelt sorok futottak végig az egész testén.

A folyosó végén ott állt aktaasszony üdén, lenszökén és csinosan, mellette doktor Szkriptura mosolygott kedélyesen. A strucctoll, mint győzelmi zászló, lobogott.

Amint elérték a legnagyobb iratszekrényt, az öregember kihúzta a legelső fiókot és rámutatott:

– No, szállj be öcsi – mondta csendesen.

Kristóf bekászálódott a fiókba. Az öregember kezdte előírászerűen összekötözni a szalagkezeket, s lábakat, mikor Kristóf hirtelen felült és doktor Szkriptura felé fordult:

– Még azt mondja meg nekem, hogy miért pont ma?

– Tudja... Isten is a hatodik napon – mosolyodott el szerényen doktor Szkriptura.

Kristóf egy megkönnyebbült zizegést hallatva visszahajtotta fejét a fiók me-lyére.

The illustration depicts a scene of public entertainment, likely a theatrical performance or a circus act, taking place outdoors. The stage is a simple wooden platform with a curtain backdrop, and the performers are dressed in elaborate, period-appropriate costumes. The audience is diverse, with people of various ages and social classes gathered to watch the performance. The setting is a park-like area with trees and a path, suggesting a public square or a fairground. The overall atmosphere is one of a communal gathering and entertainment.